

“AVRUPA SOSYAL MODELİ” EMPERYALİST SÖMÜRÜYE DAYANIR

Aydınlık Dergisi, 28.11.2004

Yıldırım Koç

Avrupa Birliği, günümüzde 25 ülkeden oluşan ve dünya ölçeğinde alternatif bir güç odağı oluşturmaya çalışan emperyalist bir yapılanmadır. Avrupa Birliği'ndeki sistem kapitalizmdir. Bu kapitalizm, yüzyılların sömürgecilik geleneğinin getirdiği alışkanlıklar ve yeteneklerle, kendi işçi sınıfına da önemli kazanımlar sağlamıştır ve sağlamaktadır. Avrupa Birliği ülkelerinin tekelleri sermayeleri, bu ortak güçten yararlanarak, az gelişmiş ülkeleri etkili bir biçimde sömürmektedir. Bu sömürü sayesinde, Avrupa Birliği ülkelerinin sermayedarlarının karlarının kaynağı, kendi ülkelerinden el koydukları artık-değerden daha da önemli olarak, (a) az gelişmiş ülkelere değerlerinin çok üzerinden sattıkları mallardan ve hizmetlerden elde ettikleri tekel karlarıdır; (b) az gelişmiş ülkelerin doğal kaynaklarını yağmalamaktan veya değerlerinin altında fiyatlarla satın almaktan kaynaklanan gelirlerdir; (c) az gelişmiş ülkelerin işçi sınıflarından el koydukları büyük artık-değerdir ve (ç) az gelişmiş ülkelere döviz spekülasyonu geliri ve faiz geliri olarak aktardıkları büyük gelirlerdir.

Dünyanın en büyük ulusötesi tekellerinden olan DaimlerChrysler, Royal Dutch/Shell Group, AXA, BP Amoco, Volkswagen, Siemens, Allianz, ING Group, Deutsche Bank, Assicurazioni Generali, E.On, Fiat, Metro, Total Fina Elf, Vivendi, Unilever, Fortis, Prudential, CGNU, Peugeot, Renault, BNP Paribas, Carrefour, HSBC, ABN Amro, Munich Re Group, RWE Group, Deutsche Telekom, BMW, Koninklijke Ahold, ENI, Suez Lyonnaise des Eaux, Royal Philips Electronics, Credit Agricole, Thyssen Krupp gibi şirketler, Avrupa Birliği ülkelerinden kaynaklanan sermayedir.

Avrupa Birliği ülkeleri, bu sömürü çarkının işleyişini sürdürebilmek amacıyla, büyük söz haklarının bulunduğu Uluslararası Para Fonu (IMF), Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü gibi örgütleri de etkili birer araç olarak kullanmaktadır.

Avrupa Birliği, emperyalist bir güç merkezidir.

Avrupa işçi sınıfı da, bu yağma ve sömürden pay almakta, bu yağma ve sömürde suç ortağı olmaktadır. “**Avrupa sosyal modeli**”, yağmanın ganimetinin daha adaletli paylaşılmasının adıdır. “Avrupa sosyal modeli,” kendi yarattığını adil ve sömürsüz bir biçimde paylaşan bir “sosyal model” değildir. “Avrupa sosyal modeli,” başka ülkelerin sömürülmesinden ve yağmalanmasından elde edilen kaynakların bir bölümünün “sus payı” ve hatta “ortaklık payı” olarak işçi sınıfına aktarıldığı bir “sosyal model”dir; adaletsizliğe, yağmaya, zulme suç ortaklığına dayalı bir sistemdir. Bu nedenle de, Avrupa işçi sınıfı, Avrupalı sermayedarlara ve emperyalist politikalar uygulayan Avrupa hükümetlerine “sosyal ortak” demektedir. Haklıdırlar.

Avrupa işçi sınıfı günümüzde yüksek ücretlerden, iş güvencesinden, kısa çalışma süresinden, gelişkin işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinden, bir ölçüde yönetime katılmadan, gelişkin bir sosyal güvenlik sisteminden yararlanabilmektedir. İşsizlik de Türkiye'ye göre azdır ve işsizler sosyal güvenlik sisteminin koruyuculuğu altındadır. Bu nedenle, Avrupa işçi sınıfının çok büyük bölümü hayatından memnundur. Avrupa işçi sınıfının şikayetçi olduğu konu, bir dönem üretimi kendi ülkelerinde yapan ve karlarını kendi ülkelerinde gösteren ulusötesi şirketlerin, günümüzde üretim birimlerini ve böylece istihdam olanaklarını az gelişmiş ülkelere kaydırmaları ve kar gerçekleştirmelerini de vergi cenneti ülkelere kaydırarak ödedikleri vergiyi azaltmalarındadır. Böylece, yeni uluslararası iş bölümü, Avrupa Birliği ülkelerinde işsizliği artırmakta ve sosyal devletin finansmanında zorluklara neden olmaktadır. Bu nedenle, Avrupa işçi sınıfı, kendi devletleri ve Avrupa Birliği devleti ile daha yakın bir ilişki, işbirliği ve dayanışma içine girerek, ulusötesi şirketlerin istihdamlarını ve karlarını Avrupa'da tutmalarını sağlamaya çalışmaktadır. Sermayenin küreselleşmesi Avrupa işçi sınıfını enternasyonalist yapmamakta, daha da

bencilleştirmekte ve kendi sermayedarları ve hükümetleriyle daha yakın bir işbirliği ve “ortaklık” içine itmektedir.

Eski Yunanistan’da demokrasi vardı; ancak bu demokrasi, köleler için değil, yalnızca yurttaşlar içindi. Avrupa Birliği de, azgelişmiş ülkeleri yağmalar ve halklarını sömürürken ve dünyadaki gerici rejimlere ancak çıkarları gerektirdiğinde tepki gösterirken, kendi içinde demokrasi uygulamaktadır. Diğer bir deyişle, Avrupa Birliği’nin emperyalist politikaları, Avrupa lkelerinin halklarının çok büyük bir bölümünü oluşturan Avrupa işçi sınıfı tarafından da onaylanmaktadır. Avrupa emperyalizminin yağma ve sömürüsünden pay alan Avrupa işçi sınıfı, bu yağma ve sömürünün devamı için gerekli siyasal desteği de vermektedir. Avrupa işçi sınıfı, üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesine karşıdır. Avrupa işçi sınıfı kapitalizmi savunmaktadır. Avrupa işçi sınıfı geçmişte sömürgeciliği savunmuştur ve günümüzde de ağdaş emperyalist sömürüyü savunmaktadır. Köleci düzende Yunanistan’da yurttaşlar için geçerli olan demokrasi, köleci düzenin devamını savunmuştur. Günümüzde de, kapitalist düzende Avrupa Birliği işçi sınıfları için geçerli olan demokrasi ve “Avrupa sosyal modeli”, emperyalist düzenin devamına gereken desteği vermektedir. Bu nedenle, emperyalist sömürü sona erdirilmediği sürece, “sermayenin Avrupası” ile “emeğin Avrupası” arasında bir fark yoktur. Avrupa işçi sınıfı, bugün son derece bilinçli ve deneyimli olarak, emperyalizmi onaylamakta ve desteklemektedir. Günümüz koşullarında, Avrupa sermayesinin istediği Avrupa ile Avrupa işçi sınıfının istediği Avrupa arasında özde bir fark yoktur. Ara sıra çıkan kavgalar, ganimetin bölüşülmesi anlaşmazlıklarıdır.